

ישאל ברכה

יוצא לאור ע"י אברכי הכולל שבקהילת "מקור חיים" יע"א בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג רבי יוסף מוגרבי שליט"א

להצלחת דן בן חנה וזוג' עכב"ב-לבריאות שמירה עליונה והרמת קרן המזל וכט"ס לעד אכ"ד

ערש"ק פרשת "וישלח", י"ג בכסלו תשע"ה גליון מס' 447

הכל מתנת זינכם!

בפרשתינו אנו קוראים על מפגש האחים - יעקב אבינו ועשיו הרשע. מפגש שהיה עשוי להסתיים באופן טרגי לולא הכנותיו ותפילותיו של יעקב אבינו בחיר האבות. אכן, עשיו היה כעוס מאוד. הוא הרגיש מקופח עד עימקי נשמתו. כעס הוא על אחיו שלקח ממנו את הבכורה והברכה הגדולה התלויה בה. אין שספק שהרגיש ממורמר ומתוסכל עם עצמו על שהעז למכור את בכרותו ליעקב בניזיד עדשים. השנים הרבות לא השכיחו את כעסו הרב של עשיו. הוא לוקח ארבע מאות איש ויוצא לקראת יעקב אחיו - להרוג או להרג. ואם תתמהו כיצד ידע עשיו שיעקב יצא לדרך? לבן הרשע חמיו של יעקב אבינו היה מתכתב עם עשיו, והוא אשר בישר לעשיו שהגיעה שעת הכושר לחסל חשבונות... יעקב אבינו לא נשאר שליו. הוא נוקט בשלוש פעולות להנצל מהצרה. שולח דורונות להפיס את דעת אחיו, מתכוון למלחמה ונושא תפילה לבורא כל העולמות. ידע יעקב אבינו שהקב"ה ישתבח שמו לעד הבטיח לו הבטחות גדולות ושמירה עליונה. לא חלחילה יעקב אבינו לא האמין בהבטחות, באמונה מלא שלמה ותמימה האמין. אולם חשש כירסם בליבו של בחיר האבות "קטונתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך". פונה יעקב אבינו לבורא עולם ואומר: ריבונו של עולם מאמין אני בך ובהבטחותיך, אך מפחד אני שמא נתמעטו זכויותי על ידי החסדים הרבים שעשית עימי, חושש אני שמא נתלכלכתי בחטא בכל אותם שנים בבית לבן הרשע, והחטא יגרום לביטול ההבטחות, לכן ריבונו של עולם מתחנן אני ממך שתיתן לי מתנת חיים "הצילני מיד אחי מיד עשיו כי ירא אנוכי אותו פן יבוא והכני אם על בנים". תפילתו של יעקב אבינו עושה רושם והוא ניצל מציפורניו של אותו רשע. כמה ענוה, כמה אמת היתה לאותו צדיק. ידע יעקב אבינו נאמנה שכל הטובות והחסדים של הבורא ברוך הוא הכל מתנת חיים. לנו לא מגיע בעצם כלום. כל פעולותינו ומעשינו מתגמדים ליד החסד הגדול שהקב"ה ישתבח שמו לעד נותן לנו כל רגע ורגע. "כל הנשמה תהלל יה", אומרים רבותינו שעל כל נשימה ונשימה שהאדם נושם צריך לתת שבח והודיה לבורא ברוך הוא. "ואילו פינו מלא שירה כים ולשוננו רינה כהמון גליו ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע ועינינו מאירות כשמש וכירח וידינו פרושות כנשרי שמים ורגלינו קלות כאיילות, אין אנחנו מספיקין להודות לך ה' אלוקינו ולברך את שמך מלכנו על אחת מאלף אלפי ורוב ריבי רבבות הטובות, ניסים ונפלאות שעשית עימנו ועם אבותינו". וכשהאדם חי ומרגיש שכן הוא, הכל חסד ומתנת חיים, קל לו יותר להסתדר עם מאורעות החיים, קל לו יותר לקבל את הגזירות באהבה ולדון לכף זכות. ונספר סיפור נפלא בענין. מעשה אמיתי שקרה. במהלך נסיעה באוטובוס, חל ויכוח סוער בין הנהג לאחד הנוסעים. הויכוח נמשך דקות ארוכות. אחד הנוסעים שראה כיצד הנהג מגיב ושהוא טרוד מאוד בריב, חשש שמא תקרה תאונה. הכביש זה אחד המקומות המסוכנים בעולם ומסוכן שבעתיים בעת שלא שמים לב בנסיעה כדבעי. פנה אותו נוסע שבעצמו היה נהג אוטובוס לנהג הסהרורי והציע לו להחליפו למספר דקות עד שירגעו הרוחות. אותו נהג הסכים ברצון בידועו שמסוכן מאוד לנהוג במצב כזה בו הוא נמצא. אחת מנוסעי האוטובוס שישבה מרחוק ושמעה את אותם קללות "עסיסיות" בין הנהג לנוסע, רצתה לראות בסוף הנסיעה מיהו אותו נהג חסר תרבות שלא חסך מפיו מילים שכאלה ועוד באמצע נסיעה. היא הלכה לנהג שכאמור היה נהג חילופי והחלה להוכיח לו ולהטיף לו מוסר. והנהג שותק, אין הוא מגיב. בדרך לא דרך התגלה אותו סיפור והנהג המחליף סיפר שהכוח שנתן לו להבליג זו הידיעה שהכל לטובה ושיהיה לכפרת עוונות. הנהג הוסיף לספר שמאותו מאורע מזלו שפר והצליח בס"ד לצאת מכל החובות והן וחסד ליוו אותו מאז. אחים ואחיות יקרים, נדע שהכל מתנת חיים מהבורא ברוך הוא ונזכה לכל הברכות.

סגירת התיבה!

בפרשתינו ישנה נקודה חשובה שעלינו להבינה לאשורה. יעקב אבינו לאחר שנפגש עם עשיו ואף מנצח את שרו - מלאך מן השמים שאף מודה לו על הברכות שקיבל מאביו, נדמה לרגע כי הגיעה אל המנוחה ואל הנחלה, אולם זה אך חנה בסוכות, אירע לו צער עצום. דינה ביתו היקרה, נתפסת על ידי שכם בן המור שמענה ולאחר זאת רוצה לשאתה לאישה. ובמדרש מובא על כך דבר פלא שיעקב אבינו לרום דרגתו נטבע על כך שהסתירה בתיבה מעיניו של עשיו הרשע ובכך מנע את האפשרות שעשיו ישאנה. והמפרשים המה ראו כן תמהו הכיצד יתכן הדבר והרי על כורחינו שצריכים להתרחק משכן רע ומחברה קלוקלת שהרי החברה כוחה רב להשפיע על האדם לטוב ולמוטב, אם כן ודאי הוא שעל יעקב היה לעשות כל טעדיק בכדי למנוע מבתו - דינה לך קשר אף שאינו "של קיימא" עם עשיו הרשע, ואם כן על מה ולמה נתבע ונענש? ומובא בשם המשגיח דמיר ר' יוחם ליבוביץ' זצ"ל, שאמת יעקב אכן נהג כהוגן וכשורה ועל כל יהודי ויהודי מוטל לברוח מן המרחיקים אותו מהבורא יתברך כבורח מן האש כדברי המסילת ישרים, אולם יעקב אבינו נתבע לרום דרגתו וכחוט השערה מדוע בפנימיות הלב לא היה לו מעט יותר צער על אחיו שאינו זוכה לשאת אישה הגונה, וסגירת התיבה היתה מעט במהירות ובקלות ועל כן נגרם ליעקב הצער הנורא בעת שאירע לבסוף עם דינה המסופר בפרשה. ואנו אע"פ שאין לנו צל צילו של מושג תפיסה והבנה בדרגותיהם ובתביעה כלפיהם של ההרים - האבות הקדושים, מכל מקום את הלקחים בהתאם לדרגותינו והשגותינו עלינו להפיק, להצטער בצערו של כל יהודי גם אם לא זכה לטעום עדיין מתורת חיים, להתפלל עבורו שיזכה לחסות תחת כנפי השכינה, לטעום טעמם של מידות ישרות והנהגות ברוכות, לנסות ולקרב אך לא להתקרב למי שראוי, מוכן ומוכשר לכך, ולזכות לראות בבנין בית המקדש בימינו במהרה!

זמני כניסת השבת ויציאת השבת

	כניסת שבת	יציאת שבת	רבנו תם
ת"א	16:14	17:15	17:48
י-ם	16:00	17:14	17:52
חיפה	16:03	17:13	17:49
ב"ש	16:21	17:17	17:53

הפטרת השבוע: חזון עובדיה

מטעמים לשבת

שיש. יש להבין, היכן דבר זה מרומז בפסוק? אדרבא, הלא נאמר מפורש כי נשק לו? ברם, אמר השפת אמת זצוק"ל: כאשר עשיו מנשק ליעקב, הרי לגבי יעקב זוהי הנשיכה המכאיבה ביותר... ה"נשיקה" אינה אלא "נשיכה"...
(מעינה של תורה)

"וַיֹּאמֶר עֲשִׂיו יַעֲקֹב לֵאמֹר לֵבִי רָב"
(לג,ט)

יעקב אמר: "וכי יש לי כל" - שכן עשיו לעולם אין לו "כל", כי כל מה שיש לו עדיין אין זה הכל, הוא שואף לעוד ועוד - "יש לו מנה רוצה מאתים" - ואילו יעקב הוא "שמח בחלקו" - כמה שיש לו, הרי זה כבר ה"כל" ואיננו רוצה יותר מזה...
(מעינה של תורה)

היה ליעקב שהוא עשיו, ולמה כפל בקשתו? ויש לפרש, כי יעקב אבינו חשש שלא ימלט מאחד משני אופנים, האחד, פן יבוא עשיו להלחם מלחמה גלויה על מנת להורגו. והשני, פן יתרצה עמו כלפי חוץ וינהג עמו כאח, וישב איתו בשלום ובשלוה ובקירבו ישים אורבו. ולכן ביקש רחמים על שני הענינים, הצילני נא "מיד אחי", לבל ינהג עמי אחוה ויחתור נגדי בסתר, ו"מיד עשיו", היא המלחמה בגלוי...
(ויאמר אברהם)
(תורת הפרשה)

"וַיִּפְלַע עַל צְוָארָיו וַיִּשְׁקָהוּ"
(לג,ד)

נאמר במדרש, שביקש עשיו לנשכו ונעשה צוארו של יעקב קשה כאבן

"קִטּוֹנְתִי מִכָּל הַחוֹסְדִים וּמִכָּל הָאֲמֹת"
(לבי)

מרן החיד"א זצ"ל כתב בדרך רמז, שהנה אמרו במדרש שתשובה צדקה ותורה מעבירין את רוע הגזירה. ויש לרמזו בכתוב "עצת ה' היא תקום". עצת, נוטריקון עינוי, צדקה, תורה. ורמזם יעקב בתפילתו: "קטונתי", כחש בשרי מצום ותשובה. "מכל החסדים", היא הצדקה, "ומכל האמת", אמת זו תורה, שהתורה מגינה ומצילה.
(מעין השבוע)

"הַצִּילֵנִי נָא מִיַּד אֲזוּי מִיַּד עֲשִׂיו"
(לבי,ב)

לכאורה קשה הכפל של "מיד אחי מיד עשיו", כי הלא אח אחד בלבד

מוקנים אתבונן - סיפורי צדיקים

שונים, ועל כן ראוי לו לספר שייגנו. עם זאת נבון המלבי"ם מאוד, כי מחבר הספר ישב מולו ועקב אחר תגובותיו בשעת העיון. לבסוף שאל המלבי"ם את אורחו: איזה שם אתה מתכוון לתת לספר זה? כיון ששמי יעקב - השיב המחבר - החלטתי לקרוא לספר: "ויאמר יעקב". שם מצויין - קרא המלבי"ם בנימה של התפעלות - בחרת שם יוצא מן הכלל לספר. מדוע מתפעל כבוד הרב משם הספר? - שאל המחבר, וענינו הבריקו מהתרגשות לשמע דברי הגאון. השיב לו המלבי"ם: כיון שאף בתורה בפרשת וישלח, מצינו "ויאמר יעקב", ולא כתוב שם מה אמר...

ויזרח לו השמש כאשר עבר את פנאל והוא צולע על ירכו" (לבי,לב). מסופר על הגאון רבי שמעון שקוף זצ"ל שבימים שיהן כראש ישיבת "ענף עץ חיים" במאלטש, החלה להתפשט בקרב יהודי רוסיה רוח ההשכלה החדשה, שחדרה אליהם מארץ אשכנז, ורבים תבעו להנהיג בישיבה לימודי חול ולשלבם עם לימודי הגמרא והפוסקים. חלק מהצעירים נתפסו להשפעות מן החוץ, והציצו בספרות פסולה, הציצו ונפגעו. ניסה רבי שמעון להסביר לתלמידים מה חזקה ההשפעה השלילית שיושפעו אגב קריאתם והסתכלותם, ואמר: אפילו מי שסבור בצדק שמחוסן הוא מפני השפעה חיצונית ולא יינזק - סופו לצאת נפסד, והראיה - שנאבק יעקב אבינו עם שרו של עשיו, והכתוב מעיד בו מפורש "ותוכל", אך מכל מקום סבל מתוצאות המלחמה ונשאר "צולע על ירכו". ויתכן - הוסיף רבי שמעון - שזה אחד מטעמי האיסור לאכול גיד הנשה: ללמדנו ולהזכיר תמיד - באף מקרה שהוא אין ההתמודדות עם הסטרא אחרא מוסיפה בריאות...
(תורת הפרשה)

"ויוותר יעקב לבדו" (לבי,כה). שכח פכים קטנים וחזר עליהם (רש"י). מסופר על הגאון רבי פנחס הלוי הורוביץ זצ"ל (בעל "המקנה" ו"ההפלאה") רב ואב בית דין בפרנקפורט, שהיה מן הלוחמים הראשונים נגד תנועת ה"השכלה" במדינת אשכנז, אשר סימני הרעל הראשונים שלה נתגלו גם בתוך חוגים ידועים של צעירי היהודים בפרנקפורט. ופעם אחת רבים מן הצעירים האלה התכנסו ובאו לביתו של רבי פנחס כדי להתווכח עמו. הוא קיבלם בנימוס וציוה למשמשו לכבדם במשקאות ומגדנות. המשמש בידעו כי הרב מתנהג בביתו בצמצום ובקימוצים - העמיד על השולחן כמה בקבוקים של יין, ועל יד כל אחד הנאספים כוס קטנה... אחד מן הצעירים החציף פנים ואמר אל הרב: חכמי התלמוד אמרו (עירובין סה): כי האדם ניכר גם בכוסו, ואומנם גם רבה של פרנקפורט ניכר בכוסו כי קמצן הוא... מיד החזיר לו הרב ואמר: בתורתנו מסופר, כי יעקב אבינו בלכתו להפגש עם עשיו, העביר את בני ביתו את נחל יבוק "ויוותר יעקב לבדו", וכתב רש"י על זה: "שכח פכים קטנים וחזר אליהם". ולכאורה הדבר תמוה: וכי בשביל "פכים קטנים" כדאי היה ליעקב לחזור לעבר נחל יבוק ולהשאר שם לבדו? אבל התשובה היא - המשיך רבי פנחס את דבריו כשהוא מחייך - יעקב שמע כי עשיו בדרך ומתכוון לבוא אליו, וכמובן שצריך לכבדו ב"משקה", אבל עשיו הלא הלך לקראתו ארבע מאות איש עמו, וכדי למלאות גרונו של כל אלה, חבריו של עשיו, לא היה המשקה של יעקב מספיק, לכן חזר על "פכים קטנים"...

"ויאמר אליו מה שמך ויאמר יעקב" (לבי,כח). מסופר על המלבי"ם זצ"ל (רבי מאיר ליבוש בן יחיאל מיכל) שפעם בא אליו מחבר אחד, שביקש ממנו "הסכמה" על ספר חדש. נטל המלבי"ם את הספר לידו, וככל שעייין בו מצא שאינו אל העתקה משובשת של דברי מחברים

והייתם לי סגולה

טהרת האדם - סגולה לטהרה, לגזוז הציפורניים.

טבילה במקווה טהרה - הקפדה על טבילת עזרא, סגולה היא לזרע של קיימא. טיסה - סגולה לשמירה לטס במטוס, להחזיק את התפילין בידו בשעת הטיסה.

(סגולות רבותינו)

מדברי ראש הישיבה הרה"ג ר' יוסף מוֹגֵרבי שליט"א

זינוך הבנים

**העולם לא הפקר!!
מדוע כך עשית?**

מוזכר (במלכים א. א, ו) בקשר לאדוניהו: "ולא עצבו אביו [דוד] מימיו לאמור [לאדוניהו] מדוע ככה עשית?". אדוניהו התמרד נגד אביו. הפסוק מגלה לנו מה גרם לאדוניהו להתנהג כך. מעולם לא נזפו בו, וכיון שמעולם לא נדרש לתת דין וחשבון על מעשיו, הוא עשה ככל העולה על רוחו, וכך סטה מדרך הישר ולא נהג לפי רצון אביו. התורה מלמדת אותנו בפסוק הנ"ל כי אדם חייב לשאול את בנו לעתים קרובות, "מדוע עשית זאת?", כך ילמד הילד שעל כל מעשה, יתבקש לתת דין וחשבון. אם יידרש לתת הסבר למעשיו, הוא ילמד שאי-אפשר לנהוג לפי מאוויי הלב. ישנם כללים קבועים בבית, כללים קבועים בבית-הספר, וכללים קבועים בתורה, ועליו לנהוג לפיהם ללא סטייה. אין זאת אומרת שאסור לנו לחייך לילדינו או לצחוק איתם. כמובן, שעל ההורים להקרין תמיד חום ואהבה על ילדיהם. ברם, הילד חייב להיות מודע לכך שבכל מצב ישנם כללים, ויש לנהוג לפיהם. כאשר ילמדו ילדינו לציית לחוקים, הם יהיו מקור לשלום ואושר לכולם, ובפרט לעצמם. ידוע מרבנו הסטייפלר זיע"א שהיה אומר שצריך לחנך את הקטנים שהעולם אינו הפקר, יש דין ויש דיין, יש שכר ויש עונש, וככל שמשננים זאת לילדים (לא בלחץ, כפיה, הפחדות ושיטות שליליות) הרי הברכה תהיה שרויה במעשיהם של ההורים ולרוות רוב נחת יהודי אמיתי מיוצאי חלציהם. ה' יזכנו אכ"ר.

שלום בית

**הכרת הטוב!!!
תנאי הכרחי לשלום!!**

בספר "אהבה ורעות" האריך בחיוב הכרת הטוב בחיי הנישואין ושבועדי זה אין כמעט מציאות לחיים תקינים ושלוים והביא כי ניתן לנצל את תחושת הכרת הטוב כאמצעי יקר ערך לשיפור שלום הבית. ככל שהאדם מכיר באיכות ובכמות הטובות שבן זוגו עושה למענו, כך ירגיש יותר אהדה אליו והמריבות תתמעטנה. קשה לריב אם מכירים בכל הדברים הנפלאים שמקבלים מאת בן זוגו. אף אם תלונה מסוימת מוצדקת, לעומת רוב הטובה שמקבל מבן זוגו התלונה מאבדת ממשקלה. הבעל צריך להרהר כמה אשתו טורחת לבשל, לנקות ולטפל בילדים. אם היא גם עובדת, היא ממלאה את התפקידים האלו בנוסף להכנסה הכספית עבור המשפחה. עליו לתאר כמה היו חיי עזובים ובודדים בלי אשתו. אם יקדיש מזמנו לשקול דברים אלו, ילמד להעריך את מעשיה וימנע מלהתלונן על כל דבר פשוט. גם האשה צריכה לחשוב על כל מה שהיא מקבלת מבעלה. על אף שהפעם שהוא טועה. חשוב שהאשה תתאר לעצמה כמה נורא היה לולא איש העומד לצידה. אין אדם מושלם, ואשה צריכה לחשוב על תכונותיו החיוביות של בעלה במקום להתרכז באלו השליליות. בשעת מריבה, בני אדם מאבדים פרופורציה. הם עלולים להתוכח על זוטות ולכעוס על השני במשך ימים. טעות איומה היא כאשר מנפחים ענינים פשוטי הערך ושוכחים את מידת קטנותם. לרוב, מריבות מעין אלו הופכות לנושא של כבוד, ושני הצדדים רבים רק כדי להוכיח מי צודק. אדם לא מתחתן על מנת להוכיח לבן זוגו את צידקתו. למטרה זו אפשר גם להשאר רווק. זה היה זול בהרבה וגורם הרבה פחות צער לאחרים. חשוב לזכור שמטרת הנישואין היא לבנות משפחה, ולהעניק. כאשר אדם מתקוטט עם בן זוגו הוא עושה הפך כל זה. חשוב ביותר להמנע מלהגיב או להשיב מתוך כעס. ברגע שמבחינים בתחילת מחלוקת מוכרחים להיות שניים כדי לריב. בן זוגך לא יצליח להתקוטט בלי השתתפותך. תן לבן הזוג להרגע מכעסו ורק אז תתחילו לדבר על נושא המריבה. קודם תנוח לילה, יום חדש מביא מחשבות חדשות לגבי הבעיה. לעולם אין לנסות לנצח. עדיף תמיד להיות המפסיד. היה אמיץ ואמור לבן זוגך: אתה צודק. סליחה. אם אדם מהרהר בכל הדברים עליהם יש לו להכיר טובה, ומתרכז במטרות האמיתיות של הנישואין, או אז השלום והשלום יהיו מנת חלקו בביתו.

אמרי שפך

מאמר החכם: לא ראיתי חתול ישן אשר לתוך פיו נכנס עכבר.

הרה"ק רבי יוסף כספי אומר: יערב לחמור נעירתו כמו שיערב לזמיר נגינתו.

הרה"ק רבי שלמה אבן גבירול אומר: הזאב - לא יעצרנו הגדר מבוא אל העדר.

מאמר החכם: לפעמים ימצא זאב מכוסה בעור כבש.

(פתגמים נבחרים)

על כן יאמרו המושלים - משל ונמשל

שכרם, ואתה כסבור היית בטפשותך, שכל אותו זמן בחינם עבדוני? וממה, לדעתך, התפרנסו הם ובני ביתם כל השנים הללו? כלום לא ממשכורת זו ששילמתי להם? יתר על כן, מוכן אני להראותך את פנקסי, ותראה בעיניך את חתימות ידיהם על סכומי הכסף שקיבלו ממני".

אנו באים ותובעים ממנו יתברך, שישלח לנו גואל צדק בזכות הסבל, שסבלו אבותינו ואבות אבותינו בגלות, ובזכות זה שעבדוהו באמונה וקיימו מצוותיו. ברם שוכחים אנו, כי הם קיבלו מקצת שכרם בעולם הזה, ועדיין מוסיפים לקבל שכר הרבה בעולם הבא, ומה אנו כי נבוא לבקש את השכר המגיע להם? אנו מותר לנו לתבוע רק שכר מועט שבמועט בעד תקופת עבודתנו הקצרה. ודאי שאסור לנו להתרעם עליו יתברך, חס וחלילה! אנו חייבים להפיל תחינתנו לפניו ולשוב אליו בתשובה שלימה, ואז ישוב וירחם עלינו ויחננו וישלח לנו גואל צדק במהרה בימינו.

(משלי החפץ חיים)

אדם היה משמש כל ימיו לבלר בבית המסחר של סוחר עשיר. ישר דרך היה האיש, ואת נותן לחמו שירת באמונה, וההוא אף שילם לו שכרו בעין יפה, כך וכך רובל לחודש. לימים מת אותו לבלר, והסוחר לקח את בנו לעבודה תחת אביו. אף הבן עשה מלאכתו באמונה עם הסוחר, אלא שלא האריך ימים ונפטר. העשיר קיבל במקומו את בנו, כלומר, את נכדו של הבלר הראשון. אף לנכד שילם שכרו בעין יפה, כמו שנהג עם אביו ועם זקנו. לאחר שעבד שבועות אחדים, נכנס הבלר - הנכד אל הסוחר העשיר ואמר לו: "אדוני, לו שמעני! יודע אתה, כי אבי וסבי שרתוך באמונה במשך ארבעים שנה ומעלה, וגם אני עובד אצלך שבועות אחדים, על כן אני בא אליך ותובע ממך את שכרם של אבי וסבי במשך ארבעים השנים הללו, והסכום מגיע לסך של חמישים אלף רובל בערך". מלא העשיר פיו צחוק ואמר לו: "אי לך, ששוטה גדול אתה! אמת נכון הדבר, שאביך וזקנך עבדו אצלי ארבעים שנה ואף שרתוני באמונה, ברם אני שילמתי להם

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

- ✓ פאות הראש הן שתיים בסוף הראש, והוא מקום חיבורו ללחי מימין ומשמאל אצל האוזן, והמעביר פאות הראש בין שגילח הפאות בלבד, בין שגילח כל הראש עם הפאות - חייב, שנאמר: "לא תקיפו פאת ראשיכם".
- ✓ אינו חייב אלא בתער, ויש אוסרים במספריים כעין תער דהיינו שגוזז במספריים סמוך לבשר כעין תער - ויש לחוש לדבריהם.
- ✓ גם הניקף חייב אם סייע בדבר, שהטה עצמו אליו להקיפו, אבל איסור יש אפילו שלא סייע, לכן אסור להיות ניקף אפילו על ידי גוי.
- ✓ המקיף את הקטן חייב. ואישה אינה במצות הקפה, ואף על פי שמוותרת להקיף פאות ראשה, אסורה להקיף פאת ראש האיש אפילו הוא קטן.
- ✓ שיעור הפאה מכנגד שער של פדחתו (מצחו) ועד למטה מן האוזן מקום שהלחי התחתון יוצא ומתפרד שם, וכל רוחב מקום זה לא תיגע בו יד.
- ✓ פאות הזקן הן חמש, ורבו בהן הדעות, לפיכך ירא שמים יצא ידי חובת כל הפוסקים, ולא יעביר תער על זקנו כלל.
- ✓ המגלח את זקנו או את פאות ראשו בתער כגון סכין גילוח וכיוצא - גדול עוונו מנשוא שעובר על כמה לאוין ומלבד שעונשו חמור מאוד, מוחרם הוא מפי גאוני עולם, ומפיהם לפידיים יהלוכו בחומר עוון זה.
- ✓ מי שמגלח זקנו בסכין אסור לתת לו להיות שליח ציבור אפילו באופן ארעי, כגון שהוא בתוך שלושים של ימי אבלו או ביום פקודת השנה להוריו, ויותר טוב להתפלל ביחידות מלהתפלל עם שליח ציבור כזה, אבל אם הוא חזר בתשובה ומותר לו להיות שליח ציבור, שאין דבר העומד בפני התשובה. ומכל מקום יש להתיר להעלות לספר תורה אדם שמתגלח בסכין, למנוע קטטה ומחלוקת בבית הכנסת, ויש להוכיחו בלשון רכה ולהחזירו בתשובה בדרכי נועם.

(הבית היהודי)

- ✓ אין הולכים בחוקות הגויים ולא מדמין להם, ולא ילבש מלבוש המיוחד להם, ולא יגדל ציצית ראשו כמו ציצית ראשם, ולא יבנה מקומות כבנין היכלות של גויים כדי שיכנסו בהם רבים כמו שהם עושים, אלא יהיה מובדל מהם במלבושיו ובשאר מעשיו, וכל זה אינו אסור אלא בדבר שנהגו בו הגויים לשם פריצות, או בדבר שנהגו למנהג חוק ואין טעם בדבר, שאז יש לחוש משום דרכי האמורי, ויש בו שמץ עבודה זרה מאבותיהם. אבל דבר שנהגו לתועלת כגון רופא מומחה שלובש מלבוש מיוחד של רופאים - מותר. וכן מה שעושים משום כבוד או טעם אחר - מותר.
- ✓ אסור בהחלט לבנות ישראל ללכת בחצאיות קצרות או שמלות קצרות (הנקראות "מיני"). ואיסור זה יש בו לאו מן התורה שנאמר: "ובחוקותיהם לא תלכו". ובנוסף לזה גורמות הן מכשלה גדולה לאנשים המסתכלים בהן, ועוון זה חמור מאוד שגורמות חלילה לגזירות קשות ורעות, ולכן מצווה רבה להוכיח את בנות ישראל, ולהשפיע עליהן בדרכי נועם ללבוש חצאיות או שמלות צנועות, באופן שמכסות את הברכיים גם בעת ישיבתן.
- ✓ בת שלומדת בבית ספר ומחייבים אותה להיות במכנסי התעמלות ללא חצאית בפני המורה ובחברת בנים - אסור בהחלט על פי דין תורה ואין לזה שום היתר שבעולם, ועליה להתנגד לכן בכל תוקף.
- ✓ מחוקות הגויים להצטער על מתייהם עד שתולשים שערם ושורטים בבשרם. ואם יהודי עושה כן הרי זה לוקה משום הפסוק "ושרט לנפש לא תתנו בבשרכם", וצריך להזהיר את הנשים בזה שלא יתלשו שערותיהן מתוך צערם על המת, וכן שלא ישרטו בבשרם מחמת צערם על המת.
- ✓ עוד מחוקות הגויים ששורטים בבשרם, וממלאים השריטה במין צבע או דיו, או שצובע תחילה ואחר כך שורט, והעושה כן חייב מלקות, וכמו שכתוב: "וכתובת קעקע לא תתנו בכם", ומכל מקום מותר לתת אפר מקלה ושאר דברים על המכה לרפואה אף על פי ששאר הרושם, כיון שמכתו מוכיחה עליו שאינו עושה משום חוקות הגויים.